

Wyrok Sądu Okręgowego w Toruniu

z dnia 13 kwietnia 2017 r.

IX Ka 809/16

Przewodniczący: Sędzia SO Marzena Polak (spr.).

Sędziowie SO: Andrzej Walenta, Piotr Szadkowski.

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Golubiu - Dobrzyniu Jarosława Kosińskiego.

Sąd Okręgowy w Toruniu IX Wydział Karny Odwoławczy po rozpoznaniu w dniu 13 kwietnia 2017 r. sprawy D. B. oskarżonego o czyn z art. 244 k.k. i art. 190a § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę od wyroku Sądu Rejonowego w Golubiu-Dobrzyniu z dnia 21 września 2016 r. sygn. akt II K 122/16

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Golubiu - Dobrzyniu) na rzecz adwokata J. G., kwotę 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy) brutto, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego od uiszczenia kosztów sądowych za II instancję, a wydatkami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

D. B. został oskarżony o to, że w okresie od dnia 8 lutego 2016 r. do dnia 11 kwietnia 2016 r. w G. działając z góry powziętym zamiarem i w krótkich odstępach czasu, wielokrotnie nie zastosował się do orzeczonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w G. z dnia 25 stycznia 2016 r. sygn. akt (...) zakazu kontaktowania się z J. M. i zbliżania się do niej na odległość mniejszą niż 100 metrów przez okres 2 lat i wielokrotnie uporczywie nękał J. M. w ten sposób, że wbrew jej woli przyjeżdżał do jej miejsca pracy bez powodu, jeździł za nią samochodem po terenie miasta przekazywał kwiaty, obserwował ją, zaczepiał, śledził, nachodził w miejscach publicznych przy czym istotnie naruszył jej prywatność i wzbudzał u niej uzasadnione poczucie zagrożenia - tj. o czyn z art. 244 k.k. i art. 190a § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Golubiu - Dobrzyniu z dnia 21 września 2016 r. wydanym w sprawie II K 122/16 oskarżony został uznany winnym popełnienia zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu, tj. przestępstwa z art. 244 k.k. w zw. z art. 190a § 1 k.k. i art. 11 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to po myśli art. 11 § 3 k.k. na mocy art. 244 k.k. wymierzył mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności. Na mocy art. 41a § 1 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu kontaktowania się z pokrzywdzoną J. M. i zbliżania się do niej na odległość mniejszą niż 50 metrów przez okres 5 lat. Na mocy art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres zatrzymania od dnia 11 kwietnia 2016 r. godz. 13.45 do dnia 12 kwietnia 2016 r. godz. 14.00 przyjmując, iż stanowi to równowartość dwóch dni kary pozbawienia wolności. Nadto Sąd Rejonowy zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej kwotę 1.500 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w sprawie. Ponadto Sąd zasądził od Skarbu

Państwa na rzecz adw. J. G. kwotę 885,60 złotych tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu. Ponadto zasądził od oskarżonego na rzecz Skarby Państwa kwotę 120 złotych tytułem opłaty sądowej, zaś wydatkami poniesionymi w sprawie obciążył Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego, który zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze.

Zarzucił temu orzeczeniu rażąco niewspółmierność kary, wyrażającą się w wymierzeniu bezwzględnej kary pozbawienia wolności oskarżonego, wobec którego orzeczenie kary o charakterze izolacyjnym przekracza - zdaniem obrony - stopień winy oraz w szczególności szkodliwości społecznej, a w sprawie istniały podstawy do orzeczenia kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Podnosząc powyższy zarzut skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku oraz orzekł w części dotyczącej orzeczenia o karze odmiennie co do istoty sprawy i utrzymując w mocy orzeczony na podstawie art. 41a § 1 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. środek karny w postaci zakazu kontaktowania się z pokrzywdzoną J. M. i zbliżania się do niej na odległość mniejszą niż 50 metrów przez okres 5 lat warunkowo zawiesił wykonanie kary 4 miesięcy pozbawienia wolności wymierzonej D. B. przez Sąd Rejonowy oznaczając okres próby na 3 lata oddając oskarżonego pod dozór kuratora a nadto zobowiązując go na podstawie art. 72 § 1 pkt 6a k.k. do poddania się terapii w postaci psychoterapii ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Na samym wstępie stwierdzić należy, iż zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd I instancji przeprowadził przewód sądowy w sposób wszechstronny i wnikliwy, dokonując wszelkich niezbędnych czynności dowodowych, koniecznych dla prawidłowego rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Ocena zgromadzonego materiału dowodowego mieściła się przy tym w granicach sędziowskiej swobody, należycie uwzględniając zasady logiki i prawidłowego rozumowania oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego. Pozostawała ona wobec powyższego pod pełną ochroną dyspozycji art. 7 k.p.k., spotykając się w związku z tym z całkowitą akceptacją Sądu Okręgowego.

Odnotowania wymaga również fakt, iż pisemne uzasadnienie zaskarżonego wyroku sporządzone zostało zgodnie ze wszystkimi wymogami, jakie stawia mu art. 424 k.p.k., pozwalając tym samym Sądowi II instancji na pełną i właściwą ocenę motywów, jakimi kierował się Sąd Rejonowy przy wydaniu orzeczenia. W szczególności w uzasadnieniu tym w sposób niebudzący wątpliwości przedstawione zostały poczynione ustalenia faktyczne, jak i ocena zebranych dowodów.

Rozpoznając niniejszą sprawę, w żadnym przypadku Sąd Okręgowy nie dopatrył się także uchybienia przepisom postępowania karnego. Sąd I instancji w toku procesu zgromadził wszelki materiał niezbędny do wydania prawidłowego rozstrzygnięcia, uwzględniając okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i niekorzyść oskarżonego. Brak też przesłanek do formułowania twierdzeń, iż niedające się usunąć wątpliwości, rozstrzygnięte miałyby być wbrew regule wyrażonej w art. 5 § 2 k.p.k., a sprowadzające się do zasady in dubio pro reo.

W związku z tym, iż Sąd Odwoławczy w całej rozciągłości aprobuje stanowisko Sądu Rejonowego w zakresie ustalonego stanu faktycznego, oceny materiału dowodowego, jak i w przedmiocie winy oskarżonego, nie ma więc potrzeby, aby w tym miejscu szerzej przytaczać argumentację zawartą w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku, a za wystarczające uznać należy odwołanie się do niej.

Prawidłowe przeprowadzenie postępowania dowodowego oraz właściwa, zgodna z wymogami art. 7 k.p.k., ocena wszystkich dowodów, doprowadziły Sąd Rejonowy do w pełni trafnych ustaleń w zakresie stanu faktycznego. Sąd II instancji w całej rozciągłości aprobuje te ustalenia, które to znalazły odzwierciedlenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, traktując je jako własne. Sprawstwo przedmiotowego czynu przez oskarżonego wykazane zostało ponad wszelką wątpliwość.

Kwestia podnoszonej w apelacji niespójności i niejasności opinii psychiatrycznej nie wydaje się kwestią skomplikowaną. Faktycznie, w opinii owej zawarte jest stwierdzenie jakoby występują u oskarżonego zaburzenia osobowości charakteryzujące się min. niewrażliwością wobec norm społecznych - jednak w sposób niezamierzony. Na ten fragment opinii wskazuje w apelacji obrońca jako na fragment niejasny w swej wymowie i równocześnie wskazujący na znaczne pomniejszenie winy oskarżonego - albowiem wiele zachowań oskarżonego, składających się na stalking, mogło zostać popełnionych w sposób niezamierzony przez niego. W ocenie Sądu Okręgowego, taka interpretacja tego fragmentu opinii psychiatrycznej jest nieuprawniona. Taki zapis w opinii biegłych znaczy nie więcej jak tylko to, że oskarżony swoje potrzeby przedkłada nad normy społeczne, uznając iż owe potrzeby są najważniejsze. Jego zaburzenia osobowości prowadzą do takiego stanu rzeczy i w konsekwencji do popełnienia przestępstwa stalkingu. Zatem, nie ma to nic wspólnego z brakiem poczytalności lub jej ograniczeniem.

Wymierzonej oskarżonemu kary nie można uznać za szczególnie surową. Oscyluje ona w okolicach dolnej granicy zagrożenia ustawowego. Uwzględnia wszelkie okoliczności łagodzące i obciążające i jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu. Nie budzi wątpliwości, iż oskarżony był już dwukrotnie karany, i to w tym za przestępstwo stalkingu co do tej samej pokrzywdzonej. Orzekane były w stosunku do niego kary łagodniejszego rodzaju. Niestety, oskarżony nie chciał we właściwy sposób skorzystać z udzielanych mu przez Sądy szans. Popułnił kolejne przestępstwo, których sprawstwo zostało przez Sąd Rejonowy bezspornie wykazane. Nie sposób zatem, na chwilę obecną, przewidywać w stosunku do oskarżonego jakiegokolwiek pozytywnej prognozy na przyszłość - co do przestępstwa stalkingu - która to prognoza jest niezbędnym warunkiem dla zastosowania instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary. Sąd Rejonowy, w tym zakresie, podjął trafną decyzję, we właściwy sposób ją uzasadniając. Argumentacja zawarta w apelacji nie jest w stanie zdyskredytować zasadności rodzaju i wymiaru orzeczonej kary. Właśnie z uwagi na uprzednią karalność oskarżonego i nie następujący proces resocjalizacji, konieczne jest wymierzenie kary bezwzględnej pozbawienia wolności, kierując się głównie rolą represyjną jaką - w tym przypadku - kara winna spełnić. Równocześnie, być może pobyt w Zakładzie Karnym pomoże zrozumieć oskarżonemu, jego naganne podejście do porządku prawnego i zmobilizuje go do zmiany swojego postępowania. Jest to teoretycznie możliwe i realne. Konieczna jest jednak współpraca ze strony samego oskarżonego. Jednakże, jak na ten czas, należy oskarżonemu uzmysłowić nieuchronność kary, adekwatnej do czynu

przestępczego. W tej konkretnej sprawie, tą adekwatną karą jest ta wymierzona przez Sąd Rejonowy.

Ponadto, Sąd Okręgowy nie dopatrył się tego rodzaju uchybień, które stanowiłyby przesłankę bezwzględnej przyczyny odwoławczej, i które stanowiłyby podstawę do uchylenia wyroku.

Zgodnie z obowiązującymi przepisami, Sąd zasądził stosowane wynagrodzenie na rzecz obrońcy z urzędu.

Z uwagi na sytuację majątkową i finansową oskarżonego, Sąd Okręgowy zwolnił go od uiszczenia kosztów sądowych za drugą instancję.